

تأثیر رژیم‌های مختلف آبیاری همراه با مصرف کودهای بیولوژیک بر عملکرد دانه، میزان کلروفیل و محتوای رطوبت نسبی کنجد (*Sesamum indicum* L.)

سرور خرم دل، افسانه امین غفوری^۱، پرویز رضوانی مقدم^۲ و مهدی نصیری محلاتی^۲
۱. دانشجوی دکتری و ۲. اعضای هیأت علمی و گروه زراعت، دانشکده کشاورزی دانشگاه فردوسی مشهد
su_khorramdel@yahoo.com

چکیده

بمنظور بررسی اثر کودهای بیولوژیک و حجم‌های مختلف آب در هر نوبت آبیاری بر خصوصیات رویشی کنجد (*Sesamum indicum* L.) آزمایشی در گلخانه تحقیقاتی دانشکده کشاورزی دانشگاه فردوسی مشهد اجرا شد. آزمایش بصورت فاکتوریل در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با دو فاکتور و سه تکرار انجام شد. در این آزمایش سه کود بیولوژیک (نیتراژین، نیتروکسین و بیوفسفر) و شاهد (بدون کود بیولوژیک) بعنوان فاکتور اول و سه حجم مختلف آب در هر نوبت آبیاری (۱۰۰، ۲۰۰ و ۳۰۰ میلی‌لیتر) به عنوان فاکتور دوم در نظر گرفته شدند. نتایج نشان داد که اثر کودهای بیولوژیک و حجم‌های آب بر عملکرد دانه، عدد کلروفیل متر و درصد رطوبت نسبی برگ کنجد معنی‌دار ($p \leq 0/01$) بود. تلقیح با کودهای بیولوژیک بدلیل افزایش دسترسی به عناصر غذایی خصوصاً نیتروژن باعث افزایش عدد کلروفیل متر کنجد شد. بیشترین کمترین عدد کلروفیل متر کنجد به ترتیب در نیتراژین و شاهد با ۳۶/۴ و ۳۰/۴ مشاهده شد. با افزایش حجم آب از ۱۰۰ به ۳۰۰ میلی‌لیتر عدد کلروفیل متر نیز ۱۴ درصد افزایش یافت.